

Rose Waterbrooková

KOTĚ, KTERÉ SE ZTRATILO O VÁNOCÍCH



Kotě, které se ztratilo o vánocích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Rose Waterbrooková
Kotě, které se ztratilo o vánocích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Rose Waterbrooková

KOTĚ, KTERÉ SE ZTRATILO O VÁNOCÍCH



 P R E S S

Pro Tinker, Pana a Tootles.

© Rose Waterbrook 2023

Designed by Kjpargeter / Freepik

Translation © Lenka Štěpáníková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5801-2

ISBN e-knihy 978-80-264-5817-3 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-5839-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5840-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Obsah

Vánoční nákupy	7
Kotě v hromadě odpadků.....	17
Zverimex	25
Doma.....	37
Vánoční ráno.....	51
Vánoční stromeček	59
Kotě v kuchyni	69
Spálený oběd	75
Snaživá Ema.....	83
Drama v koupelně.....	95
Nový člen rodiny.....	109





1. kapitola Vánoční nákupy

„Podívej, mami, ten anděl má pusku od čokolády!“ ukázala Ema a její maminka se pobaveně zasmála. Veselý anděl postával před obchodem s hračkami a mával všem kolemjdoucím. V jedné ruce držel kelímek s horkou čokoládou, jejíž pěna mu pod nosem utvořila legrační hnědý knír. Anděl podupával

nohama, aby se v té zimě trošku zahřál, ale nepřestával při tom přát všem lidem veselé Vánoce. Vedle něj stála na židli pokladnička s logem charity.

„V takovémhle mrazu se potřebuje zahřát každý, i anděl,“ podotkla maminka. Mrazivý vzduch štípal do tváří a už se stmívalo, ačkoliv byly teprve čtyři odpoledne. Ema s maminkou se vypravily do města na poslední nákupy před Štědrým dnem, a taky proto, že Ema chtěla vidět vánoční osvětlení. Zbývalo jim vyřídit ještě jednu poslední věc, než se budou moct vydat domů.

Když s maminkou vcházely do hračkárství, Ema vesele zamávala na kníratého anděla. „Máš nějakou představu, co bys

letos chtěla bráškovu koupit?“ vyptávala se maminka, zatímco Emě přidržovala dveře. Ema o tom přemýšlela celou cestu do obchodu. Tomáš byl o dva roky mladší než ona. Ema příští rok oslaví desáté narozeniny, ale někdy jí připadalo, že ji od brášky dělí mnohem větší věkový rozdíl. Většinou spolu vycházeli dobře, ale nijak zvlášť často si spolu nehráli, protože každého bavily úplně jiné věci. Najednou Emu napadlo, čím by určitě udělala bráškovu radost.

„Tom minulý týden zlomil nohu tomu svému dinosaurovi, když ho vezl přivázaného k autíčku. Určitě by si moc přál nového.“

„Aha, vzpomínám si, že tatínek o něčem takovém mluvil.“

Ema se při té vzpomínce otrásla. Tom přivázal svého T-Rexe provázkem za policejní autíčko a poslal ho dolů ze schodů. Později tvrdil, že jelo opravdu rychle a smykem dojelo až ke dveřím do kuchyně, což znamenalo nový rekord. Bohužel právě v té chvíli vyšel z kuchyně tatínek s hrnkem čaje. Protože si autíčka nevšiml, šlápl na něj a s výkřikem se svalil na záda. Čaj se rozlil všude kolem a Tomův dinosaurus přišel o nohu. Tom se utekl schovat do svého pokoje, ale tatínek se na něj nezlobil. Šel za ním a dlouze ho poučoval o tom, jak je nebezpečné nechávat hračky na podlaze. A pak se snažil přilepit dinosaurovi nohu, jenže ta neustále odpadávala.

Ted' stála Ema s maminkou před policií plnou různých dinosaurů – byli tu malí zelení, velcí oranžoví s rohy a ostnatými límci i šediví s dlouhými krky a silnýma nohama.

„Tenhle otvírá tlamu a hýbe nohama,“ ukázala Ema a sundala hračku z police.

„Ten je úžasný, Tom z něj bude nadšený.“

Když kráčely k pokladně, upoutala Emu obrovská hromada plyšáků. Zastavila se u ní a vytáhla roztomilé střapaté koťátko. Zavřela oči a přitiskla svou tvář k jeho hebkému kožíšku. Odjakživa si přála kočku, ale rodiče vždycky tvrdili, že v bytě není dost místa. Ted' když se přestěhovali do domu se zahradou, na ně Ema nepřestávala naléhat, zda by přece jenom nemohla dostat kotě.

Tom, který měl mnohem radši psy, se zase dožadoval štěněte. Rodiče vytrvale odmítali, takže obě děti svorně vyžadovaly alespoň křečka. A to byl podle Emy nejspíš kámen úrazu – že nedali rodičům pokoj. Mamka s taťkou už byli na jakoukoliv zmínku o domácím zvířátku doslova alergičtí a odmítali jakoukoliv diskusi. Ema vzdychla a vrátila plyšové koťátko zpátky k ostatním.

„Veselé Vánoce, andílku, a doufám, že se už brzy dostaneš někam do tepla,“ popřála andělovi podupávajícímu u vchodu. Pak zavolala v kapse a našla v ní desetikorunu. Bez rozmýšlení ji hodila andělovi do kasičky.

„Moc děkuju, a taky ti přeju veselé Vánoce, mladá dámo,“ usmál se anděl. Horkou